

Sygn. akt II K 978/14

3 Ds 562/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2015r.

Sąd Rejonowy w R a c i b o r z u Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Maksoń-Prach

Protokolant: Agata Grzesiak

w obecności Prokuratora: Dariusz Kasprzyk

po rozpoznaniu w dniu: 21/05/2015r.

sprawy:

P. S.

s. G. i G.

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 7 listopada 2014r. w R. gm. K., kierując samochodem marki I. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że na skutek niezachowania należytej ostrożności obserwacji toru jazdy utracił panowanie nad prowadzonym pojazdem, wjechał na chodnik a następnie na pobocze i potracił wysiadające z samochodu osobowego marki A. (...) B. B. i L. B. w wyniku czego doznały one ciężkich wielonarządowych obrażeń ciała skutkujących ich śmiercią a A. G. doznała stłuczenia głowy, skręcenia kręgosłupa szyjnego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

1. uznaje oskarżonego P. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 177 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności ustalając okres próby na 5 (pięć) lat;
3. na podstawie art. 71 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w ilości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;
4. na podstawie art. 42 § 1 kk i art. 63 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego tytułem środka karnego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych za wyjątkiem kategorii (...) na okres wynoszący 5 (pięć) lat, zaliczając na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 07. 11. 2014r. do dnia 21. 05. 2015r.;
5. na podstawie art. 230 § 2 kpk dowód rzeczowy w postaci płyty CD-R znajdujący się na k. 73 akt sprawy zwrócić (...) uznając ją za zbędną dla potrzeb dalszego postępowania;

6. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 07. 11. 2014r. do dnia 08. 11. 2014r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny ;

7. na podstawie art. 627 kpk i § 14 ust. 2 pkt 1 i ust. 7 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 28. 09. 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądza od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej M. G. kwotę 420,00 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem poniesionych wydatków;

8. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości 5.637,61 (pięć tysięcy sześćset trzydzieści siedem 61/100) złotych i obciąża go opłatą w kwocie 600,00 (sześćset) złotych.

Sędzia:

Sygn. akt II K 978/14

UZASADNIENIE

W dniu 07 listopada 2014 r. oskarżony P. S. jechał DW 425 w kierunku K. samochodem marki I. (...) o nr rej. (...). W R. na ul. (...) w trakcie jazdy oskarżony schylił się po paczkę papierosów, która wypadła mu na podłogę samochodu. W wyniku tego zachowania utracił panowanie nad pojazdem i wjechał na chodnik. Następnie oskarżony wjechał na pobocze i potrącił wysiadające z zaparkowanego w tym miejscu samochodu osobowego marki A. (...) L. B. i B. B.. Uderzenie było na tyle silne, iż doprowadziło do śmierci obu kobiet. L. B. bezpośrednio została przejechana przez samochód (...), natomiast B. B. została dociśnięta do ogrodzenia. P. S. podjął próby opanowania prowadzonego przez siebie samochodu. W ich trakcie samochód uderzył w lewy bok pojazdu A. (...), w którym siedziała A. G..

W wyniku zdarzenia L. B. i B. B. poniosły śmierć na miejscu, a A. G. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy i skręcenia kręgosłupa szyjnego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- zeznań świadków: E. D. (k. 34, 343v.), A. H. (k. 36, 343v. – 344), K. B. (k. 38, 344), M. B. (k. 80, 343), P. W. (k. 83, 344), M. S. (k. 87, 344v.), M. G. (k. 91, 342v. – 343) oraz A. G. (k. 94, 341v. – 342)

- protokołów badania alkosensorem (k. 5 – 7)

- protokołu i szkiców miejsca wypadku (k. 8 – 10)

- protokołu oględzin pojazdu (k. 11 – 13, 17, 18, 19 – 21)

- dokumentacji fotograficznej (k. 149)

- opinii toksykologicznej (k. 171 – 172, 176 – 177)

- protokołu pobrania krwi i wyniku badania (k. 240 – 241)

- opinii z zakresu ruchu drogowego (k. 217 – 233)

- protokołu sekcji zwłok (k. 110 – 127)

- protokołu zatrzymania osoby (k. 40)

- protokołu kontroli (k. 22)

- dokumentacji medycznej (k. 25 – 27, 182)
- protokołu oględzin osoby i rzeczy wraz z płytą oraz zdjęciami (k. 28 – 32, 72 – 77)
- protokołu zatrzymania rzeczy (k. 69 – 71)
- opinii lekarskiej (k. 190)

W trakcie postępowania przygotowawczego oskarżony P. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podczas rozprawy sądowej oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Równocześnie nie podtrzymał wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Oskarżony podkreślił, iż choruje na padaczkę, a w trakcie zdarzenia stracił przytomność, w związku z czym nie pamięta jego przebiegu.

Oskarżony P. S. był uprzednio karany sędownie.

W związku z faktem, iż oskarżony leczyl się psychiatrycznie zwrócono się do biegłych psychiatrów oraz biegłego psychologa o wydanie opinii sądowo – psychiatrycznej. Biegli ustalili, iż fakt leczenia psychiatrycznego, jak też rozpoznane zaburzenia osobowości i uzależnienie od alkoholu pozostają bez wpływu na ocenę poczytalności oskarżonego odnośnie zarzucanych mu czynów. Biegli zgodnie stwierdzili, że tempore criminis miał on zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swym postępowaniem.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego (k. 46 – 48, 209 – 210, 341v.)
- karta karna (k. 243)
- opinia sądowo – psychiatryczna (k. 245 – 252)

Sąd zważył co następuje:

Oskarżony P. S. stanął pod zarzutem popełnienia czynu określonego w art. 177 § 1 kk w zw. z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Postawa oskarżonego podczas rozprawy sądowej stanowi linię jego obrony i w związku z tym nie może zostać zaakceptowana przez Sąd. Zdaniem Sądu, oskarżony zasłaniając się niepamięcią chciał umniejszyć swoją odpowiedzialność za spowodowanie wypadku, w wyniku którego śmierć ponieśli L. B. i B. B., a A. G. odniosła obrażenia naruszające czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni. Oskarżony zarówno na miejscu zdarzenia, jak też w dniu 08 listopada 2014 r. bardzo dobrze pamiętał przebieg zdarzenia, który szczegółowo opisał. Dopiero po pobycie w szpitalu „utracił pamięć” i zaczął przedstawiać wersję o ataku padaczki, który to atak rzekomo miał miejsce tuż przed wypadkiem. Istotne jest również to, że P. S. został przyjęty do Szpitala dla Nerwowo i Psychiczenie Chorych w R. dnia 09 listopada 2014 r., gdzie sam się sam zgłosił z rozpoznaniem alkoholowego zespołu abstynencyjnego z majaczeniem. Wypisano go dnia 01 grudnia 2014 r. z zaleceniem leczenia w warunkach oddziału dziennego terapii uzależnienia od alkoholu. W czasie pobytu w szpitalu oskarżony nie był leczony z powodu padaczki, a badającym go w tej sprawie psychiatrom podał, że nie choruje na padaczkę. W wydanej opinii biegli zaprzeczyli, by w trakcie zdarzenia oskarżony przeszedł atak padaczki. Równocześnie biegli zauważyli, iż w początkowej fazie postępowania P. S. dokładnie i ze szczegółami wyjaśniał przebieg zdarzenia, a tłumaczenie się niepamięcią wynika ze świadomie przyjętej przez oskarżonego linii obrony. Równocześnie biegli stwierdzili u oskarżonego uzależnienie od alkoholu z przebyłą psychozą alkoholową. Z uwagi na powyższe okoliczności należało uznać, iż postawa oskarżonego zaprezentowana przed Sądem stanowi linię jego obrony.

Świadek M. G. w obszernych i szczegółowych zeznaniach podała, iż w dniu 07 listopada 2014 r. pojechała wraz z matką – L. B., teściową – A. G. oraz sąsiadką B. B. – do sklepu. Kobiety jechały samochodem a (...). Świadek podała, iż przed sklepem zaparkowała na wyznaczonym miejscu, równoległe do samochodu S. (...). Gdy świadek szła do sklepu, B. B. oraz L. B. dopiero wysiadały z samochodu. Wtedy to M. G. spostrzegła pomarańczowy samochód marki I., którym nadjeżdżał oskarżony. Ponieważ oskarżony przechylił się nad siedzenie pasażera, świadek pomyślała, iż chce kogoś wysadzić przed sklepem. W czasie, gdy oskarżony chciał wjechać na chodnik, zahaczył o słup, a następnie uderzył w samochód A. (...) i w wysiadające z niego kobiety oraz w samochód S. (...). Równocześnie świadek podkreśliła, iż nie przypomina sobie by kierowca samochodu I. bezpośrednio przed uderzeniem wykonywał manewr hamowania. Zdaniem M. G. przed uderzeniem w samochody stojące przed sklepem oskarżony dodał gazu.

Zeznania świadka M. G. zostały uzupełnione przez obszernie i szczegółowe zeznania pokrzywdzonej A. G.. Świadek potwierdziła, iż przez cały czas siedziała w samochodzie A. (...). W pewnym momencie usłyszała huk i spostrzegła, iż samochód I. zahaczył o pobliski słup. Z dalszych zeznań świadka wynika, iż następnie zauważyła, że samochód dostawczy przyspiesza i uderza w A. (...). Dodała także, iż I. uderzyło również w drugi samochód. Po uderzeniu świadek wysiadła z samochodu i zorientowała się, że L. B. zginęła na miejscu, a B. B. znajduje się pod samochodem I.. Równocześnie świadek podkreśliła, iż z uwagi na upływ czasu nie pamięta wszystkich szczegółów wypadku.

Świadek E. D., która w momencie zdarzenia znajdowała się pod sklepem zeznała, iż samochód I. należący do oskarżonego wjechał na parking przed sklepem i uderzył w dwa samochody, a następnie w pobliski murek. Jednocześnie świadek przyznała, iż zachowanie oskarżonego mogło wskazywać, iż dostał ataku padaczki.

Świadek A. H. zeznał, iż w pewnym momencie usłyszał głośny huk i zobaczył jak samochód I. uderza w jedną z pokrzywdzonych, a następnie w murek. Po przybyciu na miejsce zdarzenia, świadek zorientował się, że pod samochodem znajduje się druga pokrzywdzona, która nie żyje. Zeznanie świadka A. H. potwierdzają zeznania świadka K. B., który jednak nie widział samego momentu wypadku, gdyż stał odwrócony tyłem.

Świadek P. W. w swoich zeznaniach podał, iż w dniu 07 listopada 2014 r. jechał do OSP. Dojeżdżając na miejsce zobaczył uszkodzony samochód marki I., który wcześniej uderzył w płot. Spostrzegł również ciała L. B. i B. B.. Świadek dodał, iż w momencie gdy A. G. informowała go o przebiegu zdarzenia ktoś krzyknął sugerując, że oskarżony chce odjechać z miejsca zdarzenia. W związku z tym wyciągnął oskarżonego z samochodu i nakazał, by czekał na przyjazd Policji. Równocześnie, z uwagi na upływ czasu, świadek nie potrafił powiedzieć czy, gdy podchodził do samochodu oskarżonego silnik był włączony i czy oskarżony faktycznie miał zamiar odjechać z miejsca wypadku.

Świadek M. S. zeznał, iż został wezwany na miejsce zdarzenia celem przeprowadzenia badania oskarżonego na zawartość środków odurzających i działających podobnie do narkotyków. Otrzymany wynik badania był negatywny. W czasie badania oskarżony przyznał, iż jechał na pole, jednak wcześniej chciał kupić papierosy. Świadek dodał również, iż z relacji oskarżonego wynikało, że schylił się po papierosy i stracił panowanie nad pojazdem.

Zeznania przesłuchanych w sprawie świadków należało uznać za spójne, logiczne i wiarygodne. Świadkowie zgodnie ze swoją wiedzą i spostrzeżeniami opisali przebieg wypadku i zdarzenia bezpośrednio po nim. Wprawdzie E. D. podała, iż jej zdaniem oskarżony w momencie zdarzenia miał atak padaczki, jednakże twierdzenie to nie znalazło odzwierciedlenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Zeznania świadka M. B. mają drugorzędne znaczenie w przedmiotowej sprawie. Świadek przybył na miejsce zdarzenia, gdy teren został już ogrodzony przez Policję. Nadto o przebiegu wypadku świadek dowiedział się z relacji rodziny i osób trzecich.

Z uwagi na fakt, iż opinia sądowo – psychiatryczna wydana przez biegłych psychiatrów oraz psychologa została sporządzona na podstawie wywiadu, akt sprawy, dokumentacji z hospitalizacji oskarżonego w dniach 09 listopada 2014 – 01 grudnia 2014 r. oraz wyników badania TK oskarżonego i jest pełna, jasna, a także nie występują w niej

żadne sprzeczności, Sąd oddalił wniosek obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie uzupełniającej opinii sądowo – psychiatrycznej.

Przedmiotem ochrony przestępstwa określonego w art. 177 kk jest bezpieczeństwo życia i zdrowia ludzi, uczestniczących w sytuacjach, obejmowanych nazwą zbiorczą – ruchem lądowym, wodnym lub powietrznym. W przeciwieństwie do przestępstw powszechnego narażenia na niebezpieczeństwo w komunikacji (art. 173 kk i art. 174 kk) art. 177 kk jest typem przestępstwa, do którego istoty należy nie tylko zagrożenie dla życia lub zdrowia, ale także naruszenie tych dóbr. Jest to więc przestępstwo skierowane wprost przeciwko życiu lub zdrowiu w sytuacji uczestniczenia w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Podmiotem czynu zabronionego określonego w art. 177kk może być każdy uczestnik ruchu drogowego, wodnego lub powietrznego, do którego adresowane są zasady bezpieczeństwa obowiązujące w danej dziedzinie ruchu. Obok reguł skodyfikowanych, na zasady bezpieczeństwa składają się reguły nie skodyfikowane, a wynikające jedynie z przepisów i z istoty bezpieczeństwa w ruchu. Zachowuje swoją aktualność stanowisko Sądu Najwyższego, iż „kierowca ma obowiązek nie tylko prowadzić pojazd zgodnie z obowiązującymi nakazami i zakazami, lecz winien on także zachować bezpieczną prędkość, czyli dostosować ją do konkretnych warunków drogowych, m.in. do natężenia ruchu, warunków atmosferycznych, widoczności nawierzchni i predyspozycji kierowcy (OSNPG 1984, z. 4, poz. 24). szczególna ostrożność polega na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu się do warunków i sytuacji na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Przystępstwo z art. 177 § 1 kk jest przestępstwem nieumyślnym w znaczeniu art. 9 § 2 kk. Jednakże jego strona podmiotowa może różnić się nieco od innych przestępstw nieumyślnych. Sprawca przestępstwa z art. 177 § 1 kk naruszył zasady ostrożności w ruchu drogowym, nie miał także zamiaru spowodowania skutków, o których mowa w tym przepisie, w sytuacji, gdy nastąpienie takiego skutku przewidywał albo mógł przewidzieć. Przystępstwo z art. 177 § 2 kk jest występkiem nieumyślnym – skutek bowiem jest zawsze nieumyślny. Nadto skutki przestępstwa, w przedmiotowej sprawie ciężkie wielonarządowe obrażenia ciała odniesione przez L. B. i B. B., które skutkowały ich śmiercią oraz obrażenia ciała odniesione przez A. G. muszą pozostawać w związku przyczynowym z naruszeniem przez sprawcę zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Owe zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym to przede wszystkim reguły zawarte w przepisach ustawy z 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym oraz reguły wynikające z różnych unormowań i istoty bezpieczeństwa ruchu, Podstawowymi wspólnymi zasadami są: zasada trzeźwości oraz ograniczonego zaufania. Nadto obowiązują kierowcę pojazdu zasady ostrożnego i rozważnego prowadzenia pojazdu, zachowania bezpiecznej szybkości oraz zachowania szczególnej ostrożności podczas jazdy w obszarze zabudowy – czego oskarżony ewidentnie nie dopełnił.

Na podstawie art. 177 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk Sąd skazał oskarżonego P. S. na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na postawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat.

Na podstawie art. 71 § 1 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego należy uznać za wysoki. Oskarżony naruszył porządek prawny w sferze narażenia na niebezpieczeństwo życia i zdrowia człowieka oraz naruszenia zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego. Na niekorzyść oskarżonego przemawia nieprawidłowe obserwowanie sytuacji na jezdni oraz pominięcie zasad szczególnej ostrożności – co miało decydujący wpływ na spowodowanie wypadku.

Biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób życia sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego możliwe jest zastosowanie warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności. Orzeczony pięcioletni okres próby będzie wystarczający dla zweryfikowania postawionej pozytywnej prognozy, że pomimo nie wykonania orzeczonej kary oskarżony nie popełni ponownie przestępstwa. W ocenie Sądu tak ukształtowana karta będzie oddziaływać wychowawczo i zapobiegawczo wobec oskarżonego oraz spowoduje, że będzie on przestrzegał porządku prawnego, zadba o prawidłowe przestrzeganie przepisów ruchu drogowego i w przyszłości nie popełni podobnego przestępstwa. Realnie odczuwaną przez oskarżonego dolegliwością będzie orzeczona wobec niego kara grzywny.

Na podstawie art. 42 § 1 kk i art. 63 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego tytułem środka karnego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych za wyjątkiem kategorii (...) na okres wynoszący 5 lat, zaliczając na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 07 listopada 2014 r. do dnia 21 maja 2015 r. Z uwagi na fakt, iż oskarżony jest rolnikiem, jak również zajmuje się hodowlą bydła prawo jazdy kategorii (...) jest mu niezbędne do wykonywania pracy zarobkowej.

Na podstawie art. 230 § 2 kpk Sąd zwrócił dowód rzeczowy w postaci płyty CD-R znajdujący się na karcie 73 akt sprawy (...), uznając iż jest on zbędny dla potrzeb dalszego postępowania.

Na podstawie art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 07 listopada 2014 r. do dnia 08 listopada 2014 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom dziennym grzywny.

Na podstawie art. 627 kpk i § 14 ust. 2 pkt 1 oraz ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej M. G. kwotę 420 zł tytułem poniesionych wydatków.

Na zasadzie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości 5.637,61 zł i obciążył go opłatą w kwocie 600 zł.

Sędzia: